

HEAVENLY TYRANT

Xiran Jay Zhao

Vertaald door Floortje Zwigtmann

P E L C K M A N S

© 2025, Xiran Jay Zhao en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Heavenly Tyrant*

Text copyright © 2024 Xi Ran Zhao

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Tundra Books, an imprint of Tundra Book Group, a division of Penguin Random House of Canada Limited

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagbeeld: © 2024 Ashley Mackenzie

Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Vertaling: Floortje Zwigtman

Foto auteur: © Jen Low

Illustraties (hardcover): © 2023 Setodra

D/2025/0055/79 (paperback)

ISBN 978 94 6310 799 0 (paperback)

D/2025/0055/151 (hardcover)

ISBN 978 94 6234 737 3 (hardcover)

NUR 285

THEMA YFG, YFHB, 5AS

Ook verkrijgbaar als:

E-book: ISBN 978 94 6234 815 8

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

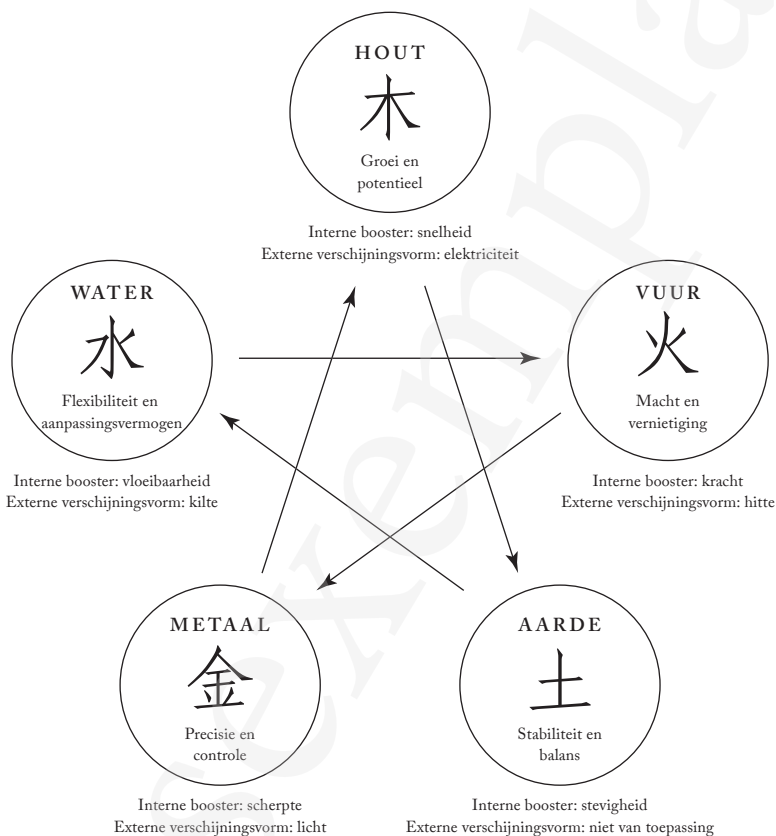
 instagram.com/pelckmans.be

Hoewel dit boek geïnspireerd is door figuren en gebeurtenissen uit de Chinese geschiedenis, is het geen historische fictie, historische fantasy of alternatieve geschiedenis. Het is een futuristisch verhaal dat zich afspeelt in een sciencefictionwereld die volledig verschilt van de onze - op dezelfde manier waarop veel sci-fi-verhalen elementen ontleen aan het Romeinse Rijk. Historische figuren worden opnieuw verbeeld, niet om hun oorspronkelijke levensomstandigheden en opvoeding nauwkeurig weer te geven, maar om de geest die zij vertegenwoordigen te verkennen. Dit boek moet dan ook op geen enkele manier worden beschouwd als een educatieve bron. Voor een authentiek beeld van de geschiedenis wordt aangeraden om non-fictiebronnen te raadplegen.

De gefictionaliseerde personages in deze roman maken moreel twijfelachtige keuzes binnen de unieke omstandigheden van hun wereld. Afbeeldingen en beschrijvingen in dit boek zijn geen goedkeuring van dergelijk gedrag in het echte leven en parallellen met de werkelijkheid mogen niet worden getrokken zonder rekening te houden met de invloed van fantasy-elementen.

Waarschuwing: dit boek bevat voorbeelden van seksueel, huishoudelijk, lichamelijk en andere vormen van geweld en misbruik, en verwijzingen naar zelfmoord, massamoord, miskramen, reproductieve dwang en toxische relatiepatronen.

Opgedragen aan Qui Jin, Rosa Luxemburg, Thomas Sankara,
Salvador Allende, en anderen die ons voorgingen.
Alsook aan degenen die na ons zullen komen.

→ **STERKER DAN**

PROLOOG

In een wereld die wemelde van vijanden die hem doodwensten, had Qin Zheng nooit kunnen bedenken dat het een epidemie zou zijn die hem fataal zou worden.

Hij had Hunduns vermorzeld die de hoogste menselijke bouwwerken op poppenhuizen deden lijken. Hij had legioenen Chrysalissen verslagen, onder het commando van de dwazen die weigerden zich aan hem te onderwerpen. Hij had de arbeiders van zeven kibbelende naties verenigd in een opstand tegen de industriëlen, bankiers en vastgoedbezitters die hen onderdrukten. En hij was nog maar jong. Normaal gesproken had hij nog jaren en jaren leiding kunnen geven aan de revolutie. Dat hij nu overgeleverd was aan de grillen van iets zo nietig dat je het met het blote oog niet kon zien, was absurd. Een virus dat zich door al zijn organen heen vrat, dat hem van binnenuit verteerde en zijn lichaam bedekte met zweren als een veld vol vervloekte bloemen. Hij voelde zich nog machtelozer als toen hij opgroeide als straatschoffie, een kind dat bespuwd en uitgelachen werd omdat hij de zoon van een hoer was. Het hoofd naar de hemel heffen en dromen van de eeuwigheid, dat was iets anders dan de top van de berg bereiken om dan meteen in het ravijn te storten.

Nadat hij de Gele Draak zich diep in de Zhurong-berg had laten ingraven, diep genoeg om de levensenergie van de planeet zelf te bereiken, verbrak hij de band tussen zijn copilote en zichzelf.

‘*Shifu*... Dit is niet hoe ik had willen...’ zei hij tegen de vrouw die

in de yin-stoel voor hem tot bewustzijn kwam, een vrouw met wie hij nooit gedacht had samen een Chrysalis te besturen, omdat ze altijd met haar eigen eenheid aan zijn zijde gevochten had. Koningin-Generaal Mi Xuan, pilote van de Driepotige Kraai, aanvoerster van de IJzeren Weduwen. Zijn leermeesteres.

‘Verspil je kracht niet aan woorden’, gromde ze over haar schouder, haar woorden gedempt door haar beschermende leren masker, waarvan de lenzen besloegen. Ze was de enige in zijn opkomende keizerrijk die nog zo tegen hem durfde te spreken. Ze liet haar Gele Draak-harnas achter op de yin-stoel als de gouden pop van een vlinder en stond op in haar zwarte geleidingspak. Ze had haar gebruikelijke Driepotige Kraai-harnas meegenomen, maar ze zou het niet nodig hebben bij wat zou volgen.

Qin Zheng liet dunne naalden uit zijn gehandschoende handpalmen groeien om haar de stroom qi tussen hem en de Draak te laten controleren. Zijn Raad van Wijzen was fel gekant tegen dit experiment, maar ze hadden geen alternatief plan. Hij vertoonde alle symptomen van de meest agressieve vorm van bloesempokken. Over enkele dagen zouden zijn organen oplossen in zijn lichaam. Niemand zou binnen die tijd een medicijn kunnen vinden.

In stilte vervloekte hij de goden. Zelfs toen hij zijn offers aan hen had hervat, hadden ze hem niet willen antwoorden. Zijn enige overgebleven optie was deze gewaagde poging de tijd tot stilstand te brengen.

‘*Shifu*’, zei Qin Zheng, zachter dan hij in jaren gesproken had. Het ging hem aan het hart om Huaxia over te dragen aan andere handen, maar hij kon zichzelf nog nauwelijks in leven houden, laat staan zijn keizerrijk. ‘Laat hen me niet wakker maken voor er een geneesmiddel gevonden is. Hoelang het ook duurt.’

De scherpe ogen van Generaal Mi blonken achter de lenzen van haar masker. ‘Dat kan ik u beloven.’

Ze drukte haar blote hand op de naalden die uit zijn handschoen

staken. Ze beet op haar tanden. Van tussen hun handen druppelde bloed. Qin Zheng zag de qi-lijnen die over de onbedekte huid van haar nek en de rug van haar hand liepen donkerder worden. Ze had de zwakste band met Water-qi, maar toch kon ze het element opzwepen tot een razende vloed. De kilte ervan stroomde als een halfbevoren rivier door Qin Zhengs aderen. Zijn eerste ingeving was het te willen beheersen, zoals hij heerste over alles, maar deze ene keer gaf hij zich over. Als ze erin zouden slagen een passieve stroom qi door de Draak te laten vloeien, als een rivier die een berg afstroomt, dan zou deze kilte in theorie eeuwig in stand gehouden kunnen worden.

‘Xuan-jiejie...’ fluisterde hij terwijl de kilte ook doordrong in zijn hoofd. Dit was niet hoe een leerling zijn leermeester hoorde aan te spreken. Maar zij sprak hem ook nooit met zijn keizerlijke titel aan.

Er ging een lichte rilling door haar heen. Qin Zheng wilde nog meer zeggen, maar hij kon niet langer de woorden vinden voor wat hij voelde.

‘Rust nu, Zheng’er’, zei ze zacht. ‘Ik zal naar u terugkeren.’

Alsjeblieft, smeekte hij in het veilige toevluchtsoord van zijn geest, omdat hij dit nooit hardop zou zeggen.

Daarna sloot de koude hem af van de wereld als het ijs op een winters meer.

Hij zou gezworen hebben dat het slechts een minuut later was toen hij de warmte in zijn lichaam voelde terugkeren. Knipperend met zijn ogen meende hij een gevleugelde gestalte in de schemerige cockpit te onderscheiden. Had Generaal Mi haar Driepotige Kraaiharnas aangetrokken? De druk van de hand die de zijne vasthield, pompte nu Vuur-qi in hem. Even vreesde hij dat hun experiment mislukt was, maar er was nu iemand bij haar, met haar hand om zijn andere handschoen. Er moest enige tijd voorbijgegaan zijn. Ze was naar hem teruggekeerd, zoals ze hem had beloofd.

‘Waar is het medicijn?’ vroeg hij schor.

De twee vrouwen zwegen.

‘Waar is het medicijn?’ herhaalde hij, terwijl hij krampachtig in- en uitademde.

Ergens in de donkere cockpit klonk geschreeuw. Had ze nog meer mensen meegenomen?

Generaal Mi kwam in beweging, rommelend in een buidel in haar hand. ‘Doe het af!’

Haar stem klonk verkeerd, te hoog, minder schor. Ook haar qi voelde verkeerd. En haar harnas was rood en grof, niet zwart en nauwsluitend.

Nog voor hij kon bepalen of zijn ontwakende zintuigen hem voor de gek hielden, drong het tot hem door dat de rechterzijde van zijn lichaam gevoelloos was en de helft van zijn gezicht leek te smelten. Zowel Generaal Mi als hij slaakte een kreet van verrassing. Hij trok een van zijn handen los om zijn gezicht met een masker van geestesmetaal te bedekken, omdat hij niet wilde dat ze hem zo zou zien, ook al wist hij dat het haar na de aanvankelijke schrik niet zou kunnen schelen.

Zoals te verwachten viel, leek ze even verstomd te zijn, maar daarna prikte ze de naald in zijn nek. Een koude vloeistof waarvan hij aannam dat het het medicijn was, sijpelde zijn lichaam binnen. Langzaam begon hij weer scherp te zien.

En wat hij zag, stond hem niet aan.

Ze was Generaal Mi niet. Weliswaar vertoonden ze een opvallende gelijkenis: ze hadden dezelfde ogen, waarin een verlangen naar wraak en bloedvergieten blonk, maar het kon niet zo zijn dat Generaal Mi jonger en kleiner geworden was.

Wat was er gebeurd? Hoelang had hij geslapen? Waar was de generaal?

‘Bent u in staat de Chrysalis te besturen?’ De vraag van het meisje onderbrak zijn gedachten. Ze sprak met een vreemd accent, dat hij niet herkende. Ze trok de naald uit zijn hals en drukte de minuscule

wond dicht. 'Ik heb uw macht nodig, uw Chrysalis. Nu.'

Qin Zheng hield zijn gezicht in de plooi. In een dergelijke onbekende situatie was het het beste geen zwakheid te tonen.

Nadat hij haar geesteskracht gepeild had, lachte hij hees. Wat dacht dit kleine meisje wel? Had niemand haar verteld wie *hij* was? Samen met hem de Chrysalis besturen zou haar doodvonnis zijn. Hij geleidde alle vijf types qi die hij tot zijn beschikking had door zijn lichaam, om haar te laten zien met wie ze te maken had.

Maar na enkele seconden, waarin zijn verbazing razendsnel toenam, had ze nog geen spier vertrokken. Ze eiste dat hij op de yin-stoel ging zitten – op de *vrouwenstoel* – en dreigde hem zijn medicijn te onthouden als hij niet meewerkte. Het was absurd. En dat zei hij haar ook.

'Wilt u leven of sterven?' schreeuwde het meisje hem toe. 'Dat is een eenvoudige vraag!'

'Jij zou me niet laten st...'

'Qin Zheng, ik weet wat er in de afgelopen tweehonderdeenentwintig jaar is gebeurd, maar ik heb geen tijd om het uit te leggen!'

Ze snauwde hem nog meer toe, maar hij kon enkel denken aan het getal dat ze had genoemd. *Tweehonderdeenentwintig jaar.*

Meer dan twee eeuwen.

De planeet leek in een razend tempo rond te tollen, Qin Zheng draaide mee als in een op hol geslagen draaimolen. Tweehonderdeenentwintig keer om de zon. Sterrenbeelden die langs hun baan aan de hemel ijlen, bomen die opschieten en omvallen, levens die beginnen en eindigen.

Zijn Generaal Mi was dood, samen met alles dat hij ooit had gekend.

DEEL I

DE HEMELSE KEIZER

天皇 Tianhuang

Hoe kun je beweren geen kleren te bezitten?

Ik zal mijn gewaden met je delen.

Zijne Majesteit doet een beroep op zijn leger;

ik zal mijn bijl en mijn speer scherp
en mijn vijanden met je delen.

Hoe kun je beweren geen kleren te bezitten?

Ik zal mijn hemd met je delen.

Zijne Majesteit doet een beroep op zijn leger;

ik zal mijn lans en mijn hellebaard scherp,
en zal naast je marcheren.

Hoe kun je beweren geen kleren te bezitten?

Ik zal mijn rokken met je delen.

Zijne Majesteit doet een beroep op zijn leger;

ik leg mijn harnas en mijn wapens klaar
en zal samen met je optrekken.

Traditioneel Qin-volkslied uit *Klassieke Liederen* 诗经

HOOFDSTUK EEN

DE LEGENDE, DE WAARHEID

| k ben klaar om de goden te doden.

Als ik ze kan vinden.

In de Gele Draak stijg ik op naar de hemel, hoewel de zwaartekracht ons aan de grond wil houden, op zoek naar het Hemelse Hof, dat als een boot door de oceaan van sterren boven ons zeilt. De onverwachtse boodschap van de goden dreunt na in mijn oren, drijft me voort, hoewel ik zo uitgeput ben dat ik bijna het bewustzijn verlies.

‘Als u ons gehoorzaamt, zoals de Wijzen voor u, kunnen we u teruggeven wat u verloren hebt. Maar als u ons trotseert of de waarheid onthult, dan zult u alles verliezen.’

Al snel lijken de sterren niet langer op sterren, maar op de vlekken die voor mijn ogen dansen als iemand me op mijn hoofd slaat. Om eerlijk te zijn heb ik geen idee waar ik ben. Nadat ik de boodschap van de goden had ontvangen, ben ik met de Gele Draak ogenblikkelijk de Kunlun-bergen over gevlogen, maar niets wijst erop dat ik hen hier zal vinden. Waarschijnlijk heb ik er instinctief voor gekozen het onbekende tegemoet te vliegen. Ver onder me zie ik de duinen van de Xihuang-woestijn, die ik alleen als een naam op de landkaarten van het verre westen ken.

‘Jullie hebben nog steeds niet doorgrond wie de goden zijn’, merkt Qin Zheng ongelovig op. Zijn geestesvorm zit tegenover de mijne in het yin-yang-rijk, die onstoffelijke ruimte die onze geesten delen

wanneer we via de naalden van onze pilotenstoelen met elkaar verbonden zijn.

‘Nee, wie zijn ze?’ wil ik weten.

‘Dat zouden jullie *mij* moeten vertellen, mensen uit de toekomst.’ Hij schudt zijn hoofd, zijn blik wazig en gekweld. ‘Na tweehonderdeenentwintig jaar is er niets veranderd. Ze heersen nog steeds over jullie en jullie zien hen als goddelijk. Hun macht is niet verbroken.’

De Gele Draak mindert vaart nu ik mijn aandacht naar Qin Zheng verleg. ‘Wat bedoel je? Wat zou er veranderd moeten zijn?’

Zijn geestesvorm kijkt me aan alsof ik hem iets absurds vertel. ‘Weet je niet van het ultimatum dat ik heb gesteld?’

‘Nee, daar weet ik niets van! Waar heb je het over?’

‘Drie maanden geleden... drie maanden geleden in *mijn* optiek, heb ik alle offers aan de goden verboden. Ik weigerde hen nog langer blindelings te gehoorzamen. Ik heb nooit geloofd dat ze zo machtig waren als ze beweerden, dus eiste ik dat ik hun ware gezicht mocht zien. Ik heb hen gezegd dat Huaxia alleen zou blijven offeren wanneer we meer in ruil zouden ontvangen. Het enige antwoord dat de goden gaven, waren waarschuwingen. En toen, twee weken geleden, raakte ik besmet met deze vervloekte pokken.’ Hij betast zijn gezicht. Puisten als bloemknoppen bedekken zijn huid. Zo moet zijn lichaam er in werkelijkheid uitzien.

Ik moet me tot het uiterste inspannen om te begrijpen wat er met ons gebeurt. Twee weken geleden nog maar, in zijn beleving. Tweehonderdeenentwintig jaar in de mijne.

‘Hebben ze je besmet?’

‘Misschien. Hoe dan ook, ze hebben me laten creperen, ook toen ik de offers hervatte.’ Haat vlamt in hem op en zet ook mij in brand, via onze geestesband. ‘Ik, de sterkste piloot ooit, die een plan had de oorlog eens en voor altijd te beëindigen. Dat bevestigde mijn vermoeden dat het niet in hun belang is dat er een eind komt aan

deze oorlog. Waarschijnlijk zijn de Hundun-schilden die we offeren te waardevol voor hen. Als we alle Hunduns vernietigen, zullen ze er geen meer ontvangen.'

Mijn hoofd duizelt als ik terugdenk aan de Hunduns.

'Dit is niet onze planeet!' Yizhi's woorden spoken door mijn hoofd als de jammerkreet van een levende dode.

'Kende je de waarheid over de Hunduns?' zeg ik met gesmoorde stem. 'Wie ze zijn? En wie wij zijn?'

'Ja', zegt Qin Zheng, huiveringwekkend achteloos. 'Het verhaal dat ze agressieve veroveraars van deze wereld zijn en wij de belaagde verdedigers is een nuttig sprookje dat het volk verenigt tegen de Hunduns. Wie de hoogste regionen van de macht bereikt, weet echter beter. Dat moeten we wel, zodat we weten welke studies en ontdekkingen we geheim moeten houden. Het is voor een opletende wetenschapper niet zo moeilijk data te ontdekken die de officiële geschiedenis tegenspreken.'

Ik laat de Gele Draak een draai maken midden in de lucht. 'We moeten iedereen de waarheid vertellen.'

'Zeker niet!' Qin Zheng neemt het commando van de Draak over en dwingt hem te dalen. 'Dit is het enige waar ik de goden met tegenzin gelijk in geef. Het verhaal werkt. De waarheid zou meer kwaad dan goed doen.'

'Wat bedoel je? Hoe kan de waarheid nou...'

'Wil je macht? Dat is de prijs die je betaalt!' Hij slaat met zijn vlakke hand op de yin-yang-cirkel op de grond. 'Geloof je werkelijk dat we heel Huaxia kunnen regeren en verdedigen zonder bepaalde illusies in stand te houden? Er is altijd al een gebrek aan goede piloten geweest en ik betwijfel of dat nu beter is, aangezien we de oorlog niet winnen. De waarheid onthullen zou enkel het moreel breken.'

'Dus blijven we tegen iedereen liegen over de reden waarom we vechten? Dat is belachelijk!'

'Is dat zo? Kijk eens hoe ontgoocheld jij bent, maar wat kun je

veranderen? De Hunduns zullen blijven aanvallen en we kunnen niet stoppen met ons te verdedigen. Behalve de verwarring in je geest, wat is er veranderd nu je de waarheid kent?’

Ik druk mijn vuisten tegen mijn voorhoofd, moet mijn uiterste best doen om mijn verstand niet te verliezen. ‘Nu ik de waarheid ken, weet ik dat de Hunduns geen hersenloze veroveraars zijn. Dat betekent dat er hoop is op vrede.’

‘Vrede?’ Qin Zheng lacht bitter. ‘Hoe gaan we vrede sluiten met metalen insecten die ons niet verstaan?’

‘Wie zegt dat ze ons niet verstaan? Hoorde je de Waterkeizer niet spreken in ons hoofd?’

‘*Spaar ons... Alstublieft...*’ Ik herinner me hoe hij smeekte toen we met de Gele Draak zijn qi uitzogen, op het eind van ons tegen-offensief in de Zhou-provincie.

‘Ik heb niets gehoord’, zegt Qin Zheng, hoewel hij niet zeker van zichzelf klinkt. Ik vermoed dat hij in zijn tijd nooit iets dergelijks heeft meegemaakt. Maar tweehonderd jaar is een lange tijd en wij mensen zullen misschien niet de enigen zijn die veranderd en gegroeid zijn.

‘Je gedachten waren nog deels bevroren’, vertel ik hem. ‘Voordat ik je deed ontwaken, heeft mijn leger tegen een Keizer van het Metaal-type gevochten. Vlieg terug naar het slagveld en vraag het elke piloot die bij de slag aanwezig was. Ze zullen je allemaal vertellen dat ze zijn stem hoorden in hun hoofd.’

Niemand zal die griezelige stem kunnen vergeten die in onze schedels doordrong, vergezeld van een schelle melodie die ons onnatuurlijk veel angst aanjaagde. ‘*Maak dat jullie weggkomen*’, klonk hij. ‘*Laat ons met rust!*’

Toen begreep ik niet wat er gebeurde, maar nu doorzie ik het wel. Ik doorzie mijn hele wereld.

Qin Zhengs ogen bewegen van boven naar beneden, alsof hij leest. ‘Zelfs als deze uiterst zeldzame Hunduns van de Keizerklasse

zich op de een of andere manier deze vaardigheid eigen hebben gemaakt, kon je dan werkelijk met hen spreken? En zijn er andere Hunduns met dezelfde vaardigheid?’

‘We wisten niet eens dat het mogelijk was met hen te communiceren! Maar nu weten we dat wel, en we zullen zeker een manier kunnen vinden om te spreken met...’

‘De Hunduns zullen je illusies over vrede niet delen! Vanuit hun perspectief zijn *wij* de veroveraars. We kunnen hen alleen met evenveel vuur bestrijden als we hetzelfde geloven als zij. Deze oorlog sleept al eeuwen voort. Hoe hij ooit begonnen is, doet er niet meer toe. Veel Rongdi-stammen vertellen verhalen over hoe de mensheid uit de Hemelen verbannen is als straf van de goden. Dat doet vermoeden dat onze voorouders misdadigers waren die werden verbannen naar deze planeet. Waar we ook vandaan komen, niemand zal ons toestaan terug te keren.’

Ik voel me misselijk worden. *Voorouders. Misdadigers.* Hoeveel lelijker kan de waarheid nog worden?

Het lukt me bijna niet meer na te denken. Ik ben doodmoe van de eindeloze leugens die onze machthebbers ons vertellen. Het laatste dat ik wil, is die leugens in stand houden.

‘Daar komt nog bij’, gaat Qin Zheng verder, ‘dat de goden ons geen vrede zullen gunnen zolang ze over ons heersen. Maar...’ Hij buigt zich naar me toe en zegt zacht: ‘Als je de waarheid openbaar probeert te maken, zal ik het niet aan de goden overlaten met je af te rekenen. Dat zal ik zelf doen. Ik zal ervoor zorgen dat iedereen zich jouw woorden herinnert als hysterische onzin.’

Zijn doordringende blik doet me mijn ogen neerslaan, hoewel het dreigement me niet verbaast wanneer ik beseft met wie ik te maken heb. Deze ogen hebben talloze vijanden aangestaard die daarop tot overgave werden gedwongen, of de dood ingejaagd. Om eerlijk te zijn is het belachelijk dat ik het woord ‘vrede’ heb gebruikt in zijn bijzijn. Dit is Qin Zheng. Qin Fucking Zheng. Ik kan nog steeds

niet helemaal geloven dat hij nu levend en wel tegenover me zit, opgerezen uit verhalen en legenden, ontsnapt aan de geschiedenis en de dood.

Maar dit is niet meer de wereld waar hij over regeerde.

‘Eens zien hoe je dat voor elkaar krijgt zonder een idee te hebben hoe de moderne wereld werkt.’ Ik weiger in te binden.

‘Ik heb genoeg van jouw herinneringen gezien om er zeker van te zijn dat de massa mij zal geloven en niet jou, IJzeren Weduwe.’

De Gele Draak, gestuurd door zijn wil, landt met een smak op de grond. Rillend van afschuw realiseer ik me dat onze geestesverbinding hem in staat stelt mijn herinneringen te kennen. Wat weet hij van mijn leven?

‘Durf je daarop te wedden?’ In het yin-yang-rijk staar ik hem recht in de ogen, hoewel ik me misselijk voel van angst.

Na een lange stilte wordt zijn blik zachter. Hij houdt zijn hoofd schuin. ‘Wil je je partner niet terug?’

Beelden uit mijn onderbewustzijn duiken op voor mijn ogen en ik huiver: een onvolledig lichaam, ondergedompeld in een glazen tank gevuld met vloeistof. Ik kan niet toegeven dat het... dat hij het is...

‘De goden bluffen.’ De woorden tuimelen over mijn lippen. ‘Niets kan... niets kan iemand terugbrengen die...’

‘De goden kunnen meer dan wij ons kunnen voorstellen. De technische kennis die ze ons toewerpen in ruil voor onze offers is ongetwijfeld maar een fractie van hun weten.’

‘Waarom denk je dan dat we een deal met hen kunnen sluiten?’

‘Omdat ik liever strijdend ten onder ga dan dat ik leef als een slaaf. Is dat niet waarom jij naar hen op jacht wilde gaan toen je hun boodschap had ontvangen?’

Door de ogen van de Draak aanschouw ik het desolate landschap waar we zijn neergestreken, zo anders dan de wouden aan de andere kant van het Kunlun-gebergte. De vlagerige wind jaagt het zand op als glinsterend sterrenstof. Een onbekend land dat ik binnengedrongen

ben vanwege een brandend verlangen met de goden te strijden, ook al weet ik heel goed dat ik niet kan winnen.

‘Als ik zo door blijf zwerven, zal ik de goden niet vinden, hè?’ zeg ik, meer tegen mezelf dan tegen Qin Zheng. Het voelt alsof ik in één dag tien jaar ouder geworden ben. Was het echt nog maar vanmorgen dat ik de Sui-Tang-grens overstak in de hoop de Zhou-provincie te heroveren en zo de regering ten val te brengen? Nu bestaat zowel het Sui-Tang-commandocentrum als de regering niet meer. Ik heb beide vermorzeld.

Heb ik dat werkelijk gedaan? Hoe kan ik me uit deze puinhoop redden?

‘Het is inderdaad dwaasheid.’ Qin Zhengs ogen vallen dicht. ‘Het zou verstandiger zijn naar Chang’an terug te keren en de goden voorlopig te gehoorzamen. Als we hen willen uitdagen, dan moeten we een concreet plan hebben.’

We. Het woord dringt als een doorn door in mijn geest.

Er bestaat geen ‘wij’, wil ik hem verzekeren.

Maar... is dat wel zo?

Ik observeer Qin Zhengs geestesvorm aandachtig. Hij zit voor me alsof hij diep in meditatie verzonken is, onnatuurlijk kalm voor iemand die zich net gerealiseerd heeft dat hij zich twee eeuwen verslapen heeft. Hij is zonder twijfel de machtigste piloot waarmee ik een Chrysalis zou kunnen besturen. En we mogen dan van mening verschillen over het onthullen van de waarheid rondom de Hunds, we willen het allebei tegen de goden opnemen. Ik betwijfel of ik de Gele Draak zonder hem zou kunnen activeren. Ook heeft hij gelijk dat we terug moeten naar Chang’an. Door blind rondjes te vliegen zullen we het Hemelse Hof niet vinden. We moeten zijn baan in kaart brengen, een plan van aanval maken.

Qin Zhengs ogen blijven gesloten en de Gele Draak blijft op de grond. Het dringt tot me door dat hij de beslissing op te stijgen aan mij overlaat. Waarom? Hij is er de persoon niet naar zijn macht te delen.

Of misschien wel? Misschien is hij nog steeds te versuft om de Chrysalis op de juiste manier te besturen. Wat weet ik eigenlijk van hem? Ik ken zijn naam. Zijn macht. Zijn wapenfeiten. Maar welk mens gaat er schuil achter de legendarische zoon van een prostituee die zeven strijdende landen verenigde tot Huaxia? Ik kan alleen afgaan op wat ik in zijn geestesrijk gezien heb: ontelbare *egui*, hongerige geesten die zich door een bevroren zee heen klauwden. Waarom bevolken zij zijn geest? Wat vertellen ons de verhalen niet? Wat is het verhaal achter die lange littekens op één kant van zijn gezicht? Wie heeft hij in zijn tijd achter moeten laten?

Ik weet het niet.

Ik weet het niet.

Ik weet het niet.

Hoe ik het ook probeer, ik krijg geen toegang tot zijn herinneringen.

Laat ook maar.

Ik laat de Draak weer opstijgen. Dat is beter dan hier niets te blijven doen.

Hij doet geen poging de manoeuvres van de Draak te beïnvloeden. Terwijl ik over eindeloze kilometers woestijn vlieg, wens ik bijna dat hij me zou helpen. Nu mijn adrenalinespiegel lager is, kost het me grote moeite de Draak in beweging te houden. Ik betwijfel of ik dit nog lang kan volhouden. Ik wil alleen nog maar landen en rusten.

Wanneer het Kunlun-gebergte eindelijk weer in zicht komt, schrik ik op van een serie piepjes in de cockpit.

Shit. We moeten ons buiten het bereik van de zendwagens bevinden die ik om de bergen had gepositioneerd. Ik heb een hele linie trucks vernietigd om de communicatie tussen het leger en de strategen te verbreken, en toen ik de Kaihuang-wachttoeren en het Paleis van de Wijzen had vernietigd, heb ik er slechts enige vervangen om met Yizhi te kunnen communiceren. Hoeveel berichten

heb ik gemist? Dit is niet het moment om te langzaam te reageren.

Ik laat de Gele Draak zich om een berg kronkelen en verbreek onze verbinding. Na een desoriënterende terugkeer naar mijn menselijke lichaam kijk ik op mijn polsband.

‘Zetian, je moet nu terugkeren!’ schreeuwt Yizhi door de speakers wanneer ik zijn eerste bericht open. ‘Volgens de berichten vliegen Liu Che en Wei Zifu hierheen in hun Azuren Draak!’

Alle kleur trekt uit mijn wangen. Zij zijn het derde en laatste koppel van de Prinsklasse in Huaxia, een Gelijkwaardig Koppel dat ik nog niet heb ontmoet. Ik kijk hoe laat Yizhi mij dit bericht heeft gestuurd.

Dat is al een half uur geleden.

HOOFDSTUK TWEE

VERGEET DIT NIET

Ik ga naar de bunkers van het landgoed. Misschien slechte verbinding.'

Dat is het laatste bericht dat ik van Yizhi heb ontvangen. Wanneer ik hem om een update vraag, krijg ik geen antwoord.

Ik herstel mijn verbinding met de Gele Draak en laat hem opstijgen, terwijl ik bid dat we nog op tijd terug in Chang'an zullen zijn.

Tot mijn ontsteltenis merk ik dat de Gele Draak niet genoeg qi overheeft voor de terugreis *en* een mogelijk gevecht, dus moet ik hem eerst herladen in de krater van de Zhurong-berg. Ik navigeer op de signalen die de geesten van de andere piloten die met me opgetrokken zijn naar de Zhou-provincie hebben achtergelaten. Voor ik de jacht op de goden opende, heb ik hen bevolen bij de vulkaan te blijven.

De zwartste scenario's spoken door mijn hoofd terwijl bergen en valleien onder me door schieten. Yizhi gebruikt het Gao-landgoed als hoofdkwartier. Ik stort bijna neer wanneer ik me de vernietiging probeer voor te stellen die de Azuren Draak er kan aanrichten. Yizhi zei dat hij zich in de bunkers zou verschuilen, maar stel dat iemand hem verradt? Hij heeft zojuist zijn vader vermoord en de macht over het familiebedrijf overgenomen. De enige reden dat de anderen hem trouw hebben gezworen was angst – angst voor *mij*. Maar ik ben er nu niet. Hoe veel of hoe weinig zou er nodig zijn om hen te doen overlopen naar Liu Che's kant?

Zelfs als ik op tijd ben, hoe kan ik Yizhi elk uur, elke seconde van de dag blijven beschermen?

Yizhi en ik, wij twee samen tegen de wereld. Het leek zo opwindend toen ik de Kaihuang-wachttoeren en het Paleis van de Wijzen vernietigde, zodat de mannen daarbinnen mij niet eerst zouden vernietigen. Maar een nieuwe realiteit drukt op me en wordt met de seconde zwaarder. Hoe kunnen twee mensen een heel land onder de duim houden dat hen niet als heersers wil?

In het yin-yang-rijk blijft Qin Zhengs geestesvorm willoos zitten, met gesloten ogen. Ik weet niet of ik op hem aan zal kunnen. Angst doet mijn hart op hol slaan. Ondanks de macht van de Gele Draak ben ik een feilbaar mens en ik loop tegen mijn grenzen aan. Ik stond al op het punt van omvallen en nu *dit*.

Al spoedig komen de rafelranden van de krater in zicht. De berghelling ligt bezaaid met de glanzende overblijfselen van Hunduns. Daartussen verspreid staan de Chrysalissen die de strijd hebben overleefd, in hun sluimerstaat. De meeste piloten hebben hun cockpit geopend en zitten deels onder de blote hemel, nauwelijks zichtbaar vanaf mijn hoogte. Wanneer we hen naderen, salueren de nietige gestalten en verdwijnen weer in hun Chrysalissen. Te midden van flitsen licht komt het leger weer tot leven.

Wanneer ik de staart van de Gele Draak in de vulkaan laat zakken om zijn qi op te zuigen, heb ik geen andere keuze dan boven op de Hunduns te landen. Elk glimmend schild vervult me met walging om wat we gedaan hebben. Ik herinner me de opvlammende woede en het verdriet van de door ons gedode Hunduns.

‘Hé! De Witte Tijger komt in zijn Standaardvorm op ons afgerend, zijn poten dreunend op de berghelling. In zijn bek gloeit een donkergroen schijnsel, een mengeling van Qieluo’s Woudgroene qi en het Waterzwarte qi van Yang Jian. ‘Wat is er gebeurd? Waarom ging je er zo plotseling vandoor?’

Oké. Ze weten niets van wat Yizhi en de goden me meegedeeld hebben. De neiging hen de waarheid te vertellen rijst in me op als maagzuur, maar de onverstoorbare aanwezigheid van Qin Zheng

doet me mijn woorden inslikken. Ik twijfel er niet aan dat hij me zou doden als ik mijn mond voorbij zou praten. Ik moet op een beter moment wachten.

‘Ik zocht de goden’, vertel ik door de bek van de Gele Draak, niet de hele waarheid. ‘Om te zien of ze werkelijk de kop van de Rode Vogel hadden meegenomen, zoals jij me had verteld.’

De ogen van de Tijger glijden langs de nachthemel. ‘Heb je ze... gevonden?’

‘Nee.’

Het gedreun van metaal weerkaatst tussen de bergen, terwijl de andere Chrysalissen zich achter de Witte Tijger scharen, alsof ze op orders wachten. Toen ik hier voor het eerst landde, voor Qieluo en Yang Jian me vertelden over het vliegtuig dat de kop van de Rode Vogel had ontvreemd, had ik hen verteld over de vernietiging van het Paleis van de Wijzen. Ze waren verstomd geweest van verbazing, maar niemand had geprotesteerd. Qin Zheng aan mijn zijde te hebben staan is afschrikwekkend genoeg. Maar mij niet trotseren is één ding, mij helpen de wereld te veranderen is iets anders.

‘Qieluo, Yang Jian.’ Mijn stem trilt bijna onmerkbaar als ik me tot de Witte Tijger wend, de enige gevechtsunit die de strategen durfde te negeren en mij te hulp schoot. ‘Toen de Zwarte Schildpad de Rode Vogel aanviel, waarom hebben jullie ons toen geholpen?’

Ze zwijgen een moment voor ze zeggen: ‘Omdat ze daarmee bewezen dat ze ons, vroeger of later, ook zouden aanvallen.’

Hun woorden vinden weerklank in mijn hart. Ik begrijp ogenblikkelijk wat ze bedoelen. Ze zijn bijna vijftientig jaar oud, die mythische leeftijd waarop piloten met pensioen mogen gaan. Hoewel het een publiek geheim is dat oudere piloten ‘geofferd’ zullen worden, dat wil zeggen: de dood ingejaagd op het slagveld, zodat de Hunduns hun geesteskracht voelen uitdoven en enige tijd rustig zullen zijn. Qieluo en Yang Jian zullen misschien geloofd hebben dat hun reputatie hen voor dit lot zou behoeden, maar het commando

mij en Shimin te offeren toonde dat de regering bereid is ieder van ons op te offeren op het moment dat we niet langer van nut zijn, zelfs wanneer we een hele provincie heroveren.

Nu kan dat alles veranderen, en Qieluo en Yang Jian zouden mijn machtigste bondgenoten kunnen zijn.

Ik laat de Draak zijn hoofd opheffen om alle verzamelde Chrysalissen toe te spreken. 'Hebben jullie allemaal gehoord wat ik aan het eind van onze tegenaanval onthuld heb? Hoe het systeem opzettelijk vrouwelijke piloten benadeelt?'

Een aarzelend gemompel klinkt op.

'Ja', zegt de Witte Tijger met nadruk, zijn linkeroog licht helderder op dan het rechter. 'Dat verklaart een hoop.'

'Goed, nu is de tijd aangebroken om een nieuw systeem in te voeren! We kunnen niet alleen dit onrecht herstellen, maar ook andere zaken die in het oude systeem onrechtvaardig waren. Zoals dat piloot zijn in feite een garantie is voor een vroege dood!'

Een ongemakkelijke stilte volgt, voordat één Chrysalis begint te juichen. Dan volgen ook de anderen, tot hun stemmen de Hemelen doen dreunen. Maar het lijkt of angst hen geen keus laat. Het zal tijd kosten voor ze werkelijk zullen accepteren dat hun wereld veranderd is.

Dat is geen probleem. Ik heb hen niet allemaal nodig.

'Liu Che en Wei Zifu zijn op weg naar Chang'an', vertel ik de Witte Tijger, zo zacht als ik kan. 'Komen jullie met ons mee?'

'Die twee snotneuzen? We kunnen jullie volgen, maar we zullen niet veel kunnen uitrichten tegen de Azuren Draak. We kunnen niet vliegen.'

'Ons rugdekking geven is al genoeg.' Ik laat de Gele Draak zijn kop naar hen toe buigen. 'Klim erop en doe een beroep op andere piloten die te vertrouwen zijn.'

De Witte Tijger springt op de kop van de Gele Draak en schreeuwt een half dozijn namen, waaronder de Oceaanvogel, de

Gevederde Os en het Sabeltandzwijn. Ik herinner me hen vaag uit de live-uitzendingen van de veldslagen.

Ze klimmen op het lange lichaam van de Draak. Wanneer ik voel dat hij genoeg qi uit de berg heeft gezogen, vlieg ik op met hen op mijn rug.

‘De rest bouwt een vesting!’ beveel ik het leger dat we achterlaten.

Het oorspronkelijke plan voor de tegenaanval was inderdaad dat de meesten van ons bij de Zhou-grens zouden blijven, verdeeld over de Kunlun-bergen. In de verbindingsvoertuigen en de cockpit van elke Chrysalis was voldoende proviand en bouw materiaal aanwezig voor meerdere kampen. Hulptroepen zouden de Lange Muur langs de grens moeten herstellen. Ik weet niet of dat nog steeds het plan is. Maar ik heb te veel andere dingen om aan te denken.

Ik dwing de Gele Draak zo snel te vliegen als hij kan, het spoor van vermorzelde bomen door de Zhou-provincie volgend. Hoewel het te donker is om zeker te zijn, vermoed ik dat het precies dezelfde route is die Shimin en ik in de Rode Vogel gevolgd hebben.

Vlekken dansen voor mijn ogen. Ik bedwing de neiging om aan Qin Zheng te vragen de controle voor deze eentonige reis van me over te nemen. Na alles wat ik heb moeten doorstaan om de macht te grijpen, ga ik die macht niet vrijwillig uit handen geven.

Na een vlucht waaraan geen einde leek te komen, vlieg ik over de Lange Muur en daarna over uitgestrekte bergen met hier en daar de lichten van een stadje of dorp in de diepte. Ik volg de felst verlichte wegen door de nacht, die me naar Chang'an zullen leiden. Ik stel me voor hoe mijn vroegere burens naar buiten zullen rennen, voortgedreven door het instinct hun leven te redden en te vluchten, zonder te weten waarheen. In het hart van Huaxia zal het niet veilig zijn, want daar regeer ik nu. Ze kunnen ook niet de Hundun-woestenij invluchten, want hoewel daar geen monsters meer huizen, is het een uitgestrekt landschap vol gevaren.

Is dit echt mijn werk? Heb ik de oude wereld werkelijk onher-

stelbaar vernietigd? Mijn gedachten dwalen af, steeds verder van de realiteit.

Tegen de tijd dat ik Chang'an bereik, voel ik me alsof ik nachten niet meer geslapen heb. Als de Gele Draak oogleden had, zou hij moeite hebben zijn ogen open te houden.

In de hoofdstad heerst een griezelige stilte, hoewel er in elk appartement licht brandt, waardoor de woontorens op glanzende pilaren lijken. Miljoenen sturende ogen moeten gespannen afwachten welke grote veranderingen er nu weer op stapel staan. Voor ik naar Zhou vertrok, heb ik een avondklok afgekondigd, waardoor iedereen thuis moest blijven en niet zonder toestemming naar buiten mocht gaan. De straten zijn verlaten, op een paar patrouillevoertuigen na. Dankzij de connecties van zijn familie kon Yizhi het leger inschakelen om de orde te handhaven. Het feit dat ze hem nog steeds gehoorzamen, is een opluchting. Dat betekent dat Yizhi veilig is.

Misschien.

Hopelijk.

De schaduw van de Gele Draak glijdt over de hoofdstraat van Chang'an, een brede zesbaansweg. We vliegen over het Plein van de Eenheid, waar een gigantisch standbeeld staat van Qin Zheng, die geestesmetaal hanteert alsof het kwikzilver is, te midden van een wervelstorm van lichtreclames. Ik probeer er niet over na te denken hoe surrealistisch het is dat ik geestelijk in verbinding sta met de levende legende die dit beeld voorstelt.

Met mijn geesteszintuigen tast ik de stad af, op zoek naar een sterke geesteskracht, behalve die van de Chrysalissen op mijn rug. Inderdaad nadert er zo'n kracht met hoge snelheid. Dat moet de Azuren Draak zijn.

We moeten zorgen dat we hem voor zijn.

'Wu Zetian.' Een vlakke stem weerklinkt opeens in de cockpit. Ik schrik er zo van dat ik hoogte verlies.

'Wu Zetian.' De stem klinkt luider, echoot tussen de wanden van

de cockpit. Hij klinkt kunstmatig, als een spraakcomputer. Maar waar komt hij vandaan? Uit mijn polsband? 'Je mag de Azuren Draak niet vernietigen en de piloten niet doden. Ze moeten kunnen terugkeren naar de Han-grens om de Lange Muur te bewaken. Jouw Han-provincie heeft een groot aantal Chrysalissen ingezet in de Sui-Tang-tegenaanval. Ze kunnen zich niet veroorloven nog een Chrysalis van de Prinsklasse te verliezen.'

Wat?

'Waag het niet deze order te negeren. Dat zal gevolgen hebben.'

Bijna laat ik een spottende lach aan mijn mond ontsnappen, maar dan zie ik Yizhi's gezicht voor me. Ik weet niet waar hij zich nu bevindt. Ik kan geen risico's nemen.

Ruw laat ik de Draak landen op de puinhopen van het Paleis van de Wijzen, de enige plek in Chang'an met genoeg ruimte voor deze gigantische Chrysalis. Puin rolt van de helling van de Ziwei-berg als de Draak zijn lichaam eromheen kronkelt. De Witte Tijger en de andere Chrysalissen springen van zijn rug en concentreren zich op de naderende Azuren Draak.

Hoe kunnen we hem verslaan zonder hem te vernietigen? Het moet mogelijk zijn. In de Kunlun-bergen heeft Qin Zheng de Waterkeizer verslagen door zijn qi uit te zuigen, zonder hem ook maar met een klauw aan te raken. De Azuren Draak moet makkelijker te verslaan zijn. Hij is gemaakt van geestesmetaal van het Hout-type, het meest poreuze.

We horen hem voor we hem zien, zijn kreet verscheurt de nacht als het gebrul van een monster. Dan schiet zijn lange lichaam langs de nachthemel als een uitgemergelde draak gemaakt van jade, met één oog dat Vuurrood gloeit en een ander met een Aardegele glans. Reusachtige vleermuisvleugels en een lange staart van naakte beenderen geselen de nacht. Zijn borst lijkt op een grote, vormloze massa geestesmetaal, bijeengehouden door een naakte ribbenkast, wat mij onherroepelijk doet denken aan...

Nee. Daar mag je niet aan denken. Niet aan hem denken.

Met een verblindende lichtflits transformeert de Azuren Draak tot zijn Heroïsche Vorm. Zijn klauwen spleten open en onthullen vier skeletachtige armen. Zijn vleugels groeien. Zijn hoorns ook. Zijn uitgemergelde lichaam wringt zich overeind tot hij op twee poten staat, omringd door een geel en rood schijnsel. De vloekende kleuren vloeien in elkaar over tot één streep licht wanneer hij op ons afspringt, zijn vleugels uitgespreid tegen de sterrenhemel.

Ik laat de Gele Draak door zijn poten zakken voor ik hem zich in de strijd laat storten. Volgens de live-uitzendingen van de veldslagen waar in mijn huis altijd naar geluisterd werd, is de Azuren Draak in zijn Heroïsche Vorm ongeveer vijftig meter hoog. Maar vanuit mijn positie lijkt hij niet groter dan een mens. Zijn armen rukken vier ribben uit die dan tot scherpe zwaarden transformeren.

Na de korte periode van rust is het veel moeilijker om de Gele Draak te besturen, alsof ik een zwaar gewicht probeer op te tillen dat ik net heb moeten laten vallen omdat mijn spieren te veel pijn deden.

‘We hoeven niet te strijden!’ schreeuw ik door de bek van de Gele Draak terwijl ik de zwaarden ontwijk. ‘Het oude bewind verdient jullie trouw niet! Als jullie je bij ons aansluiten, kunnen we het systeem veranderen, zodat jullie niet geofferd zullen worden zodra jullie ouder dan twintig zijn!’

‘We zullen ons nooit bij je aansluiten, sloerie!’ schreeuwt de Azuren Draak terug. Uit zijn bek gloeit een oranje vuur.

Sloerie? Hoezo dat woord?

‘We kunnen jullie families uitgestrekte landerijen in de Zhou-provincie schenken!’ beloof ik. Ik zal later wel nadenken over de concrete uitvoering van die belofte. ‘We hebben net de hele provincie bevrijd, mochten jullie dat niet weten.’

‘Wij zullen ons niet laten verleiden door de duisternis!’

Mijn verwarring over hun dramatische woorden verdwijnt wanneer ik beseft dat Liu Che veertien is en Wei Zifu dertien.

Met hen kun je niet redelijk praten.

Ik spring op de Azuren Draak af. Ik wil zijn qi uitzuigen en hier een eind aan maken. Maar hij weet me met verrassende snelheid te ontwijken, zijn vleugels uitgestrekt als machtige zeilen. Ik draai me om, probeer hem te grijpen en mis jammerlijk.

O nee. Chrysalissen van het Hout-type zijn de snelste, dus de Gele Draak is veel te langzaam. Het voelt alsof ik een vlieg probeer dood te slaan met een pilaar die ik nauwelijks kan optillen. Met veel moeite laat ik de Gele Draak zich omdraaien, om me terug te trekken in de puinhopen van het paleis. Misschien kan ik hen verleiden tot een duel op de grond, dat ik...

De Azuren Draak haalt me in voor ik de berg bereik en weet de kop van de Gele Draak te raken. Ik krimp ineen van pijn. In het yin-yang-rijk grijp ik naar mijn hoofd.

In een wervelwind van kleuren springt de Azuren Draak van de snuit van de Gele Draak – veel te snel om zijn qi te kunnen stelen – en maakt een salto in de lucht. Zijn vier zwaarden gloeien rood door Liu Che's Vuur-qi, dat des te vernietigender is omdat het door geestesmetaal van het Hout-type wordt geleid. Te laat herinner ik me dat Hout dominant is ten opzichte van Aarde.

Tijdens zijn salto weet de Azuren Draak mij nog twee keer te raken. De pijnscheuten door mijn schedel doen me dubbelklappen van de pijn. De Gele Draak stort neer op de Ziwei-berg en mist de Witte Tijger en de andere Chrysalissen op een haar. Degenen die daartoe in staat zijn, bestoken de Azuren Draak met hun qi, maar die weet dat handig te ontwijken en stuift weer op me af.

De absurde mogelijkheid dat ik de strijd zal verliezen omdat mijn Chrysalis *te groot* is, is ondraaglijk.

Nee. Zeker niet.

Dat laat ik niet gebeuren. Dat laten *wij niet* gebeuren.

'Qin Zheng, beveel hen zich over te geven! Naar jouw stem zullen ze luisteren!' schreeuw ik in het yin-yang-rijk. Ik wil mijn macht

over de Gele Draak niet opgeven, maar ik voel hoe ik de controle verlies. Ik ben uitgeput.

Qin Zhengs geestesvorm blijft onbeweeglijk zitten, zijn ogen gesloten. Vaag zie ik de Witte Tijger op de Azuren Draak afspringen en hem missen met zijn dolkbijl.

‘Qin Zheng!’ Ik schud hem dooreen. ‘Doe iets! Ze zullen ook jou doden!’

Hij beweegt geen vin. Maar hij moet bij bewustzijn zijn, anders zou hij hier niet bij me zijn in dit geestesrijk.

Ik wil niet smeken, schreeuwt een stem diep binnen in me.

Of... is dat wat hij wil?

Ik overweeg hem te dwingen te luisteren door de controle over de Gele Draak volledig op te geven, maar ik vrees dat ik dan het bewustzijn zou verliezen. Ik kan het risico niet lopen. Ik moet wakker blijven.

Dan mijn trots maar inslikken.

Mijn handen laten zijn schouders los en glijden over zijn borst.

‘Qin Zheng, help me. Alsjeblieft.’

Zijn ogen schieten open. Hij grijpt mijn kin en dwingt me hem aan te kijken.

‘Vergeet deze les niet, meisje.’

Het verpletterende gewicht van de Gele Draak rust niet langer op me. Maar voor ik van opluchting ineen kan zinken, verandert de wereld voor mijn ogen. Ik raak in paniek, in de veronderstelling dat Qin Zheng me uit de cockpit heeft geslingerd. Toch bevind ik me nog steeds bij hem in het yin-yang-rijk. Maar niets is nog hetzelfde. Alles, van de bomen tot het puin tot de strijdende Chrysalissen, is groter geworden. Vaag besef ik dat de Gele Draak een andere vorm heeft aangenomen, niet langer die van een slang, maar die van een mens.

Nu ik geen controle meer over hem heb, kan ik beginnen te begrijpen wat hij voor zich ziet. Gouden armen die glanzen onder het

licht van de volle maan, bedekt met kleine vierkantjes metaal, zoals Qin Zhengs geestesharnas. De punten van wapperende vleugels die niet onderdoen voor die van de Azuren Draak.

De Azuren Draak lijkt nu even groot te zijn, maar hij krijgt verward en probeert ons te ontwijken. Wanneer we ons omdraaien in de lucht om hem achterna te gaan, zie ik wat er zich achter ons op de berg bevindt.

Eindelijk begrijp ik wat Qin Zheng heeft gedaan. In minder dan een seconde heeft hij een kleinere, menselijke versie van de Draak aan zijn schubben doen ontspruiten. De rest van zijn gigantische lichaam is op de berg achtergebleven als een lege huls, met een uitgeholde schedel. Verwarde blikken van de andere Chrysalissen schieten heen en weer tussen ons en deze overblijfselen.

Ik verlies hen uit het oog wanneer Qin Zheng de armen van de capsule om de Azuren Draak heen slaat en met hem langs de nachthemel tolt. Sterren en lampen vervagen tot een duizelingwekkende maalstroom van licht. Ver beneden ons schreeuwt de toekijkende massa.

Met een bruuske manoeuvre weet Qin Zheng de woontorens te ontwijken en landt op het Plein van de Eenheid, boven op zijn eigen standbeeld. Alle lichtreclames en ruiten barsten uiteen in scherven, en de massa schreeuwt nog harder. Het Plein wordt ondergedompeld in een duisternis die de stad in geen jaren heeft gekend.

‘Hoe durven jullie het zwaard op te nemen tegen jullie Keizer?’ brult hij door de bek van de cockpit, terwijl hij de Azuren Draak tegen de grond duwt. ‘Doe open!’

Een luik in het voorhoofd van de Azuren Draak gaat open en we zien Liu Che en Wei Zifu, hun gezichten bleek in het licht van de maan. Ik vermoed dat ze niet weten dat we orders hebben hen in leven te laten.

‘Hoe heb je dit gedaan?’ vraag ik Qin Zheng in het yin-yang-rijk. Ik weet niet eens hoe ik deze capsule moet noemen. Mijn geest wil

niet accepteren dat een Hogere Vorm van een Chrysalis *kleiner* kan zijn. Om er nog maar van te zwijgen dat hij zo snel kon verschijnen.

Qin Zheng knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Blijkbaar is er veel wat piloten niet meer geleerd wordt.'

'Nee, ze... Wij... Jij kunt dit opnieuw verbinden met de rest van de Draak, nietwaar?'

'Vanzelfsprekend. Het werkt precies hetzelfde als een geestesharnas.'

Maar een geestesharnas is kant-en-klaar. Deze capsule lag niet klaar in de Gele Draak voor hij hem tot leven riep. Of een losgeraakt deel van Chrysalis weer verbonden kan worden met het geheel, hangt ervan af hoe simpel de breuk is. Deze capsule heeft niet de vorm van het gat in de kop van de Gele Draak.

Ik wil nog duizenden vragen stellen, voor de genadeloze realiteit tot me doordringt: als deze capsule altijd tot de mogelijkheden behoorde, had ik mijn familie niet samen met het Paleis van de Wijzen hoeven te vernietigen. Ik had hen kunnen evacueren, om daarna al het andere met beheerster en strategischer geweld te vernietigen.

'Waarom heb je me hier niet over verteld?' In het yin-yang-rijk grijp ik Qin Zheng vast. 'Voor ik het Paleis vernietigde, moet je geweten hebben hoeveel tegengestelde emoties ik voelde... Waarom heb je me niet tegengehouden?'

Zijn blik glijdt over me heen. 'Omdat ik wilde zien waartoe je in staat was.' Een lichte glimlach doet zijn lippen krullen. 'Ik wilde zien hoever je wilde gaan om de macht te grijpen.'

Ik besef dat ik te uitgeput ben om nog helder te denken. Ik besef dat ik mezelf niet ben. Ik weet dat het oneerlijk is hem verantwoordelijk te stellen terwijl *ik* de keuze heb gemaakt. Maar toch sla ik hem met een gekwelde kreet in zijn gezicht. Hij valt achterover. Ik stort me op hem en sla hem opnieuw, en opnieuw.

Wanneer ik hem voor de vijfde keer wil slaan, grijpt hij mijn arm

en drukt mijn geestesvorm tegen zich aan.

‘Dat is genoeg.’ Zijn vingers drukken als klauwen in mijn rug.

Voor ik ook maar een geluid kan uitbrengen, rukt hij mijn rug-
graat uit mijn lijf.

HOOFDSTUK DRIE

JE DORST STILLEN MET VERGIF

Ik val, val, blijf vallen.

Wanneer ik uiteindelijk neerkom, is de landing zo hard dat ik in stukken breek. Er is niets van me over dan een hoopje verwrongen ledematen en botten die door mijn vlees naar buiten steken. Mijn hart en longen zwoegen in hun kooi van gebroken, naakte ribben.

Ondanks de ondraaglijke pijn weet ik mezelf op mijn buik te draaien en mijn verwoeste lichaam voort te slepen. Op enige afstand zie ik iemand staan. Ik open mijn mond en wil om hulp smeken, maar de schorre stem die uit mijn mond klinkt, is niet de mijne.

‘Zetian...’

Ik kijk nu door andere ogen. Ik ben nu degene die daar staat en neerkijkt op de kruipende gestalte. Hij heft zijn hoofd. Waar zijn ogen zouden moeten zijn, gapen nu bloederige gaten.

‘Zetian... Hoe kon je me zo achterlaten, Zetian?’

Het spijt me, wil ik huilend krijsen, maar het lijkt of iemand mijn lippen aan elkaar genaaid heeft. Ik wankel achteruit. *Het spijt me het spijt me het spijt me zo...*

Sneller dan ik kan strompelen, kruipt hij achter me aan en laat een breed spoor van bloed achter. ‘Help me, Zetian...’

Ik struikel en land met een smak op de grond.

Zijn verminkte hand grijpt mijn been. ‘Maak... me... weer... heel.’

Alle spijtbetuigingen die ik wil uitspreken, worden gesmoord in een stille schreeuw. Ik trek mijn been uit zijn greep en rol van hem weg,

in de greep van een andere bloedende hand. Zijn verwrongen vingers sluiten om de mijne als een berenklem. Xiuyings ogen, zo zacht en vriendelijk wanneer ze me advies gaf, staren me leeg aan. Haar verbrijzelde lichaam ligt op een bed van verwrongen metaalsplinters.

‘Dit is jouw werk...’ Haar stem lijkt van overal om me heen te komen, hoewel haar ontwrichte, scheve kaken niet bewegen. ‘Je beweert dat je voor de zaak van alle vrouwen vecht, maar toch doe je mij dit aan... Alleen maar omdat ik mijn kinderen probeerde te beschermen...’

Wat had ik dan moeten doen, me laten doden door jou? wil ik haar toeschreeuwen, maar het lukt me niet. Met een ruk bevrijd ik mijn hand uit haar greep en krabbel zo snel als ik kan weg van haar.

Deze keer vind ik de verminkte overblijfselen van mijn moeder en grootmoeder op mijn weg.

‘Je had ons moeten sparen.’ Hun woorden weerkaatsen om me heen, onophoudelijk. ‘Je had ons moeten sparen.’

Ik wist niet hoe!

Ze horen mijn verklaringen niet. Nog meer verminkte lichamen kruipen op me af, strekken hun klauwen naar me uit en trekken aan mijn ledematen. Waar ik ook kijk, ik zie geen uitweg. Ze overweldigen me, rukken het vlees van mijn beenderen. Ik voel mijn huid raffen, mijn spieren scheuren, maar krijg geen geluid over mijn lippen.

Wanneer ik huiverend wakker word, lijkt niets nog te kloppen. Ik weet niet waar ik ben. Het kost me even om me te herinneren wie ik ben, om nachtmerrie van werkelijkheid te onderscheiden.

‘Nee...’ Ik schiet overeind in een onbekend bed en word overmand door duizeligheid. Mijn hoofd draait op mijn hals.

Ik hoor een ketting rammelen en voel iets om mijn pols klemmen.

Het koude zweet breekt me uit. Ik ben vastgeketend aan een

hemelbed. Ik voel een infuuslijn aan mijn arm trekken, die verbonden is met een zak aan een metalen standaard. Turend probeer ik de tekst op de zak te lezen. Een of andere kunstmatige voeding die helpt het qi te herstellen.

‘Vrouwe!’ Een meisje springt op van een stoel met dikke kussens die bij de deur staat. Ze draait zich om en roept: ‘De Vrouwe is ontwaakt!’

‘Waar ben ik?’ vraag ik schor. Mijn hart bonst terwijl ik om me heen kijk. Deze kamer is luxe ingericht, met verfijnd meubilair van rozenhout en donkere muren, versierd met gouden krullen. Amberkleurig licht valt door een houten rasterwerk tegen het plafond. Ik zie geen ramen. Ik weet niet of het dag of nacht is.

Shit, hoeveel tijd is er verstreken en wat heb ik gemist? Wat is er gebeurd met de Azuren Draak, met Qin Zheng, met Yizhi, met de andere Chrysalissen? En *waarom ben ik vastgeketend?*

Het meisje schuifelt naar mijn bed en buigt. Ik zou me op het Gao-landgoed kunnen bevinden, want ze draagt de kleren van een dienaar: een roze vest over een witte blouse die in een blauwe plooirok is gestopt. Ze draagt haar haar in twee knotjes aan beide kanten van haar gezicht en haar haarband heeft kattenoren.

‘U bent in het nieuwe paleis, Vrouwe’, zegt ze met gebogen hoofd. ‘U heeft drie dagen in coma gelegen.’

Fuck! Zoveel tijd heb ik dus gemist. Maar... wat bedoelt ze met het ‘nieuwe paleis’?

‘Is dit niet het Gao-landgoed?’

‘Niet meer, Vrouwe.’

Oké, het is het dus *wel*. Het heeft alleen een andere naam gekregen.

Weten waar ik ben, lucht me niet op, niet met die boeien om mijn pols. Yizhi zou me dit nooit aandoen, dus wat is er aan de hand?

‘Wie heeft me hier gebracht?’ Ik onderzoek mijn lichaam. Ze hebben me mijn harnas en mijn geleidingspak uitgetrokken en hebben

me in een transparant, goudglanzig gewaad met korte mouwen gekleed. Ik draag niet langer geestesmetaal, zelfs de rugbandage die piloten dragen zodat we niet elke keer doorboord hoeven te worden door de naalden in onze stoel is verdwenen. Volgens mij hebben ze me ook gewassen. Mijn huid heeft een vage, bloemige geur. Mijn haar is zacht en gladgekamd. De gedachte naakt en bewusteloos door vreemden te zijn aangeraakt, maakt me misselijk. En wie de windsels om mijn voeten heeft gebonden, heeft dat volkomen verkeerd gedaan. Ze kloppen van de pijn. 'Waar is Yizhi? Gao Yizhi?'

De dienaress blijft naar de gepoetste vloerplanken staren. 'Zijne Majesteit zal uw vragen zo beantwoorden, Vrouwe.'

Zijne Majesteit?

O nee.

Net wanneer ik begin te vrezen dat de antwoorden op mijn vragen me niet zullen aanstaan, vliegt de deur open. Qin Zheng marcheert naar binnen, zijn harnas rammelend, met een wapperende zwarte mantel met gouden borduursels om zijn schouders. Zijn half door zijn masker bedekte gezicht is minder gehavend dan toen ik hem deed ontwaken. De meeste korsten op de wonden zijn uitgedroogd en afgevallen en hebben enkel vage, witte littekens op zijn gezicht achtergelaten.

'Je kunt gaan.' Hij wuift de dienaress weg.

Ze buigt en schuifelt achteruit de kamer uit, zonder hem ook maar een seconde haar rug toe te keren. Ik vang een glimp op van twee soldaten die op de gang op wacht staan.

Ik krijg kippenvel wanneer de deur zich sluit en Qin Zheng en ik alleen zijn. Het is huiveringwekkend te beseffen hoe berekenend hij te werk is gegaan terwijl hij nog niet genoeg bij bewustzijn was om de Chrysalis met mij te besturen. Hij sloeg me gade en bepaalde hoe hij mijn grootste zwakte – mijn trots – tegen me kon gebruiken. Hij heeft me mezelf laten uitputten.

'Vergeet deze les niet, meisje.'

Dat zal ik niet doen. Ik mag hem nooit meer onderschatten.

‘Ik zou willen weten waarom ik geketend ben, Majesteit.’ Ik til mijn arm met de ketenen op en houd mijn stem zo neutraal mogelijk. De ouderwetse titel klinkt vreemd als ik hem uitspreek.

‘Een voorzorgsmaatregel.’ Hij spreekt niet langer het dialect waarmee hij ontwaakte, maar iets dat meer klinkt als Algemeen Beschaafd Hanyu. ‘Ik wist niet hoe je zou reageren wanneer je weer bij bewustzijn kwam. Je zaait graag onrust, heb ik ontdekt.’

Hij buigt en strekt zijn vingers. Een krul geestesmetaal kronkelt uit zijn handschoen en verandert in zijn hand in een sleutel. Ik had altijd geloofd dat de verhalen over zijn kunde overdreven waren, maar ik heb gezien hoe hij die capsule uit de Gele Draak smeedde en moet toegeven dat ze eerder te bescheiden zijn geweest.

Onwillekeurig druk ik me tegen het hoofdeinde wanneer hij op me afbeent.

‘Wees niet bang’, zegt hij met een bittere ondertoon in zijn stem. ‘De artsen hebben vastgesteld dat mijn variant van de pokken nauwelijks nog gevaar oplevert. Jullie mensen van de toekomst mogen jezelf gelukkig prijzen met jullie ingenieuze vaccins en groeps-immuniteit.’

Elke keer dat ik eraan herinnerd word dat hij meer dan twee eeuwen geleden geboren is, raak ik weer van slag. Dit is *weird*. Echt zo *weird*.

Wanneer hij mijn pols optilt om de boeien te openen, moet ik mezelf beheersen om mijn dekens niet over mijn doorzichtige gewaad te trekken. Ik mag niet verraden hoe kwetsbaar ik me voel, hoe ik nauwelijks kan ademen wanneer hij zo dicht bij me is. Toen ik hem voor het eerst zag in de cockpit van de Gele Draak, hield ik hem voor een jongen, omdat de legendes voortdurend benadrukken hoe jong hij was toen hij de Draak tot leven bracht, maar degene die hier voor me staat, is zonder twijfel een volwassen man. Twintig jaar oud, biologisch gesproken. Zijn kroon, een hoog hoofddeksel bekroond

met een gewei waaraan kralenslingers hangen, werpt een schaduw over zijn voorhoofd. Het masker dat de helft van zijn gezicht bedekt, is nu versierd met drakenshubben. Ik weet niet wat zijn gezicht deed smelten toen hij weer tot leven kwam, of het iets te maken had met zijn littekens, maar behalve dat ene lijkt hij... kerngezond?

‘Alle technici die zich bezighielden met het ontcijferen van informatie uit het oude paleis zijn uitgeschakeld’, fluistert hij in mijn oor.

Ik ontwaak uit mijn verlamming. ‘Wat? Hoe dan?’

‘Scherpschutters. Een kogel door het hoofd. De laatste informatie wijst op huurmoordenaars ingeschakeld via... illegale netwerken.’ Hij struikelt over de woorden, die hem onbekend zijn. ‘Ik heb detectives achter de huurmoordenaars aan gestuurd, maar ik verwacht dat ze de oorsprong van hun contacten niet kunnen achterhalen. Dit was een waarschuwing van de goden. Laten we niet meer zo luid over hen spreken.’

Hij laat de open handboei vallen. De ketenen ratelen tegen het bedframe. Het ontgaat me niet dat hij ze daar laat bungelen als een dreigement, maar dat is niets vergeleken bij mijn meest prangende zorgen...

‘Yizhi’, hijg ik. ‘Hebben ze Gao Yizhi ook uitgeschakeld? De jongen die samen met ons in de Gele Draak was?’

‘Nee.’ Qin Zheng laat de sleutel met het metaal van zijn handschoen versmelten. ‘Hij wordt te goed beschermd. Hij is nu mijn Keizerlijke Secretaris, per slot van rekening.’

‘Wa...’ Ik voel me nu degene die wakker geworden is in een andere wereld. ‘Dus jij... Uwe Majesteit heeft na het gevecht met Yizhi gesproken?’

‘Zeker. Hij heeft me zijn landgoed als Huaxia’s nieuwe regeringscentrum aangeboden, dus heb ik hem beloond met deze positie. Hij is van grote waarde geweest bij het mij inwijden in de fijne nuances van deze wereld.’

‘Waar is hij? Ik moet hem spreken.’ Ik zoek mijn polsband op het

nachtkastje naast het bed, maar zie hem niet.

‘Het zou geen pas geven wanneer hij hier was.’

‘Wat bedoelt u? Dit is zijn huis.’

‘Nee. Begrijp je me niet?’ Qin Zheng spreekt zijn woorden zorgvuldig uit. ‘Hij is niet langer eigenaar van dit landgoed. Ik heb zijn familie en hem genadig toegestaan in een van de bijgebouwen te wonen, maar dit landgoed behoort nu toe aan het gezag van Huaxia. Aan mij.’

Zijn woorden doen me huiveren. Ik vreesde al dat hij problemen zou geven, maar ik hoopte dat de verandering van tijd hem zou verwarren. Dan had ik hem kunnen uitschakelen als hij te lastig bleek te zijn. Maar in niet meer dan drie dagen heeft hij zijn plaats op de apenrots heroverd. Ik kan niet geloven dat Yizhi hem daarbij heeft geholpen, hoewel ik moet toegeven dat het de beste keuze was. Als hij niet als eerste bij Qin Zheng in een goed blaadje was gekomen, had er een stad vol rijke, machtige mensen klaargestaan om zijn plaats in te nemen.

Maar welke rol speel *ik* in dit geheel?

‘Waarom ben *ik* hier dan?’ vraag ik, terwijl ik mijn lakens in mijn handen tot een wrong draai. ‘Welke plannen heeft Uwe Majesteit met mij?’

Qin Zheng zet zijn handen op zijn heupen en neemt me van top tot teen op.

‘Om je de waarheid te zeggen, ik was nooit het type om te trouwen, maar aangezien jij jezelf tot Keizerin van Huaxia hebt uitgeroepen, lijkt het me het beste dat ik met je trouw, om je de vernedering te besparen je tegen te moeten spreken.’

Ik weet dat ik mijn gezicht in de plooi moet houden, maar mijn mond valt open. Wanneer hij het woord uitspreekt, betekent ‘Keizerin’ iets heel anders dan wat ik ermee voorhad. Nu begrijp ik waarom hij zei dat het geen pas zou geven als Yizhi hier was.

Qin Zheng gooit zijn cape van zijn schouder en gaat op het bed

zitten. Deze keer weet ik me niet te beheersen en trek de dekens over me heen.

‘O, maak jezelf geen illusies’, zegt hij. ‘Ik vind je geestelijk veel te onvolwassen en lichamelijk veel te onaantrekkelijk om enige lust te voelen. Onze verbintenis zal louter politiek zijn.’

Ik laat de dekens los. Ik lees inderdaad geen verlangen in zijn ogen, enkel koude berekening. Wat me op dit moment goed uitkomt, maar wat in de toekomst een onzekere factor kan worden.

‘Luister.’ Hij legt zijn hand naast me. ‘Ik weet dat je zelf de troon wilde veroveren. Dat was vermakelijk om te zien en ik begrijp hoe almachtig je je in de Gele Draak kunt voelen. Maar het was een domme, ondoordachte actie die je een snelle dood zou hebben opgeleverd. Maar ik ben er de man niet naar de brug af te breken die me de andere oever deed bereiken, om het zo te zeggen, en het zou zonde zijn om je ten onder te laten gaan terwijl je bijna even getalenteerd bent als ik toen ik negen jaar oud was, dus ik spaar je leven, hoe hard er ook om je dood geroepen wordt.’

‘Om mijn dood geroepen wordt?’ Ik veins verbazing. ‘Waarom?’

Ik ben niet werkelijk verbaasd, maar ik wil weten wat er tegen hem gezegd is.

‘Je bent... niet geliefd.’ Hij kijkt me aan met een mengeling van medelijden en leedvermaak. ‘Er is me verteld dat je vulgair bent, gevaarlijk, bloeddorstig, egoïstisch, een manipulator en een smet op de mensheid in het algemeen. Wat heb je daarop te zeggen, Wu Zetian?’

Ik sla mijn armen over elkaar. Ik kan het niet ontkennen, omdat hij mijn gedachten kent.

‘Ja, dat is een goede samenvatting. En toch wilt u met me trouwen, Majesteit?’ Ik doe het klinken als een uitdaging.

Ik geloof niet dat hij me redt uit *dankbaarheid*. Hij heeft andere plannen met me. Waarschijnlijk zal hij me gebruiken als vaste copilote om nog meer Hunduns af te slachten. De gedachte maakt

me misselijk, maar ik moet eerst mijn eigen leven redden voor ik me druk kan maken om andere levens. Als dit een aanzoek is voor een huwelijk dat nooit geconsumeerd zal worden, dan zal ik meer voordeel hebben bij een 'ja' dan bij een preuts 'nee'.

Er trekt een lachje aan zijn lippen. 'Om eerlijk te zijn: ik vind de suggestie dat ik jou niet aankan beledigend. Maar ik had ook geen idee dat jij me voorstelde deel te nemen aan een staatsgreep zonder steun van het volk. Niet eens een lokale rebellengroep? En zonder de strategische wegen, havens, spoorlijnen, vliegvelden en militaire wapenopslagplaatsen in kaart gebracht te hebben? Wat was nou eigenlijk je plan?'

Mijn wangen kleuren rood. 'Niet vermoord te worden. De Wijzen waren vastbesloten mij te vermoorden, dus heb ik ze eerst vermoord.'

'Maar je moet ten minste *enige* steun onder de bevolking hebben voor je een revolutie ontketent, meisje. Je kunt geen stappen overslaan.'

Ik spreek hem niet tegen. Het zou belachelijk zijn hem ongelijk te geven.

'Het maakt niet uit.' Hij wrijft langs zijn kin. 'Ik kan dit spel meespelen. Het zal niet voor het eerst zijn dat ik een militaire staatsgreep op een heuse revolutie laat uitlopen. Wees gerust: ik heb het volk verteld dat jij me uit mijn slaap hebt doen ontwaken en me verteld hebt over de corruptie onder de Wijzen. Jou komt alle eer toe. Ik heb duidelijk gemaakt dat het beter is opnieuw te beginnen met een nieuwe regering dan met die oude corrupte bende, dus heb ik jou het bevel gegeven met ze af te rekenen.'

'Maar zo is het niet gegaan', sputter ik.

'Niet? Geef je dan de voorkeur aan de waarheid, die het volk dubbel zo bloeddorstig zou maken? Wat zou er dan met je bewusteloze lichaam gebeurd zijn als ik het niet van de straat had opgeraapt?'

Ik schud mijn hoofd om de gruwelijke beelden te verjagen die

voor mijn ogen opduiken. 'Doe niet zo nobel. Je hebt me alleen gered omdat ik in je plannen pas.'

Zijn blik wordt dreigend en donker als een donderwolk. 'Hoe durf je er mij van te beschuldigen anderen te gebruiken!' Hij leunt over me heen en ik druk me tegen het hoofdeinde van het bed. 'Jij bent degene die me heeft doen ontwaken in een wereld die me totaal onbekend is. Jij bent degene die mijn macht en mijn Chrysalis wilde gebruiken om jezelf te redden. Denk je nou echt dat je me kon inzetten als een schaakstuk om me daarna weg te werpen?' Zijn vingers beroeren de ketting die naast mijn hoofd hangt. 'Ik neem je niets kwalijk. Vele anderen zijn je voorgegaan. Maar het is nooit zo afgelopen als ze hadden gedacht.'

Ik slik benauwd, geïntimideerd door de intensiteit van zijn blik. Zijn gezicht is zo dicht bij het mijne dat ik kan zien dat het oog achter het masker melkachtig is. Aan die kant van zijn gezicht kan hij niet scherp zien. Goed om te weten.

'Uwe Majesteit is iets te dichtbij', dwing ik mezelf te zeggen.

Langzaam gaat hij weer rechtop zitten. Zijn blik dwaalt af naar de muur.

'Weet je welk gevoel het sterkst in me is sinds ik ontwaakt ben? *Teleurstelling*. Deze toekomst is niet zoals ik me hem voorstelde, behalve dan het kleine wonder dat Huaxia nog steeds een eenheid is. Ik heb de vergissing gemaakt in mijn tijd te veel reactionaire krachten te sparen. Zodra ik van het toneel verdwenen was, grepen ze hun kans: ze zuiverden de regering van mijn getrouwen en draaiden mijn meest revolutionaire maatregelen terug. De arbeiders en boeren die mijn oproep tot revolutie beantwoord hadden, werden door hen genadeloos bestraft. En nu, ondanks alle technische vooruitgang, worden de rijken nog steeds rijker en de armen armer. De oorlog is vastgelopen. Piloten zijn *entertainment* geworden. De massa laat zich afleiden door spectaculair maar zinloos amusement, of reageert zich af op de zwakkeren.' Hij werpt een van walging

vervulde blik op mijn gebonden voeten onder de dekens. 'Moet je jou zien: gehandicapt uit naam van de ijdelheid.'

Ik proef een bittere smaak in mijn mond. 'Dat heb ik niet besloten', zeg ik, hoewel ik niet weet waarom ik mezelf probeer te verdedigen. Dat zou niet nodig moeten zijn.

'Dat is maar goed ook. Vrouwen die niet meer zijn dan een mooi gezichtje en een baarmoeder kan ik niet uitstaan. Als je hersteld bent van je operatie, verwacht ik dat je even hard werkt als de rest.'

Ik wil zeggen dat de meeste vrouwen geen keuze hebben, maar dan dringt het tot me door wat hij zei: 'Mijn operatie? Welke operatie?'

'Ik heb je voeten laten herstellen.' Hij wijst naar de dekens. 'Binnen de mogelijkheden van onze beste orthopedische chirurgen. De beenderen zijn weer rechtgezet, het vlees is hersteld, waar nodig zijn implantaten aangebracht.'

Ik trek de dekens van mijn benen. Ik vond mijn voeten al vreemd aanvoelen, omdat ze volgens mij verkeerd ingebonden waren, maar mijn voeten zijn langer en ingezwachteld.

'Je hebt me laten opereren?'

'Niet zo brutaal!' berispt hij me. 'Hoe durf je op zo'n toon tegen me te praten? Wilde je werkelijk zulke smerige, weggrottende voeten houden?'

'Ik...' Ik moet toegeven dat ik vaak gedroomd heb van zo'n operatie. Als de hersteltijd me niet zo lang weerloos had gemaakt, had ik er een uit laten voeren voor het tegenoffensief. Maar daar gaat het niet om! 'Uwe Majesteit had mijn toestemming moeten vragen!'

'Er is geen reden om je zo op te winden.' Hij heft zijn hand. 'Je lag in coma en we moesten snel zijn.'

Terwijl ik mijn uiterste best doe om niet tegen hem te schreeuwen, valt het me op dat mijn benen volmaakt glad zijn. Ik inspecteer mijn gezicht en mijn armen. Er groeien bijna geen haartjes meer op mijn huid. 'Je hebt me ook laten scheren?'